

er aldeles intet Udfomme, og naar det Gang efter Gang baade i 1888 og 1893 har vist sig, at der ingen andre Beje er, saa gaa vi den lige Vej, og rejse paa ny Retskravet og Retsstandpunktet rent og klart, saa at alle Vælgere kunne forstaa det, og saa prøve vi paa, om det ikke er muligt her i Landet til sidst at faa hele den offentlige Mening for os, saa at det vil være umuligt for Ministeriet at sidde fast. Det er ikke nogen Ydmygelse, vi forlange af Højre. Vi ønske ikke, at Højre ydmyges. Det, vi forlange af Højre, er, at de gode gamle Meninger og Teorier, som gjaldt, før vi fik dette Ministerium, atter komme til Floret, igen komme til Værd og Værdighed, kort sagt vi forlange Grundloven, vi forlange, at den kommer frem, og at vi saa vor Ret efter den. Det kan slet ingen Ydmygelse være for Højre, tværtimod, jeg tror, det vilde blive en langt større Ydmygelse for Højre, hvis det skulde blive ved at føre en Kamp endnu, maaste i flere Aar med et saadant Program, som det her-efter vil faa, et Program, der kan udtrykkes i de faa Ord: Ministeriet Estrup maa ikke gaa!

Buist: Det er kun nogle ganske korte Bemærkninger, jeg som Ordfører for et Mindretal, bestaaende af et andet Medlem af Fællesudvalget og mig skal tillade mig at gøre for, kort at motivere vor Stilling. Det glædede mig for saa vidt at høre det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, og jeg skal udtale, at vi i mangt og meget slutte os til den Motivering, som dette Mindretal er kommet med. Den ærede sidste Taler udtalte, at det var jo klart, at selv om vi bleve Ministeriet Estrup kvit, var der dog nok tilbage, der stod Partierne imellem, og det er jeg fuldstændig overbevist om. Beslutningerne mod den Oppositionspolitik, som vi fra Venstres Side i over en Snæs Aar have ført her i Landet, om, at den ikke skulde være andet end Ministerstormerpolitik, er fuldstændig urigtige. De paa det saalige Omraade fra Demokratiet Side stillede Krav, som ere baade begrundede og retfærdige, have vi selvfølgelig ikke faaet opfyldte, og kunne ikke saa dem opfyldte, saa længe som vi have et Stykem som det nuværende ved Floret. Jeg maa sige, det forundrer mig noget at høre den ærede Ordfører for Flex-tallet her i Tinget (Bojssen) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) være saa fortrøstningsfulde lige over for Fremtiden, og det forundrer mig i særdeleshed, naar jeg mindes, at da vi havde Finansloven til første Behandling,

stod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, som jo i Finanslovsager er Ordfører for Højre her i Tinget, frem og udtalte, at hvis vi ikke i Aar naaede et Resultat med Finansloven, vilde det ikke ste i dette Aarhundrede. Jeg tror, at det ærede Medlem maa indrømme mig, at denne Udtalelse findes i Folketingstidenden fra Finanslovens første Behandling. Nu ere imidlertid de to nævnte ærede Herrer enige om, at der er gjort et Arbejde i Vinter, og dette Arbejde vil nok, hævdede begge disse Ordførere, senere føre til et Resultat, som vil være heldigt. Hvad er det for et Stykke Arbejde, der er gjort i Vinter? Jeg kan være enig med det ærede Medlem fra Møen (Bojssen), hvis han dermed forstaar, at den Forhandlingspolitik, som vi begyndte i 1887, og som vi have betraadt senere, er den eneste Vej, og derved er jeg for mit personlige Bedkommende kommen til mit Votum i Fællesudvalget. Det er imidlertid ikke den Slags Forhandlinger, der har været ført, eller den Slags Arbejde, der er gjort i Vinter. Jeg behøver ikke at være bange for, at den høiterede Formand vil standse mig, naar jeg fortæller noget fra Fællesudvalget; jeg kan ikke fortælle noget derfra, thi der er ikke passeret noget der. Der er ikke ført mere Forhandling i Fællesudvalget, end bag paa min Haand. Vi have haft det ene Møde efter det andet, men ganske vist er det, at har man været nærvæd at kysse hinanden, saa har det ikke været i Fællesudvalget, for der har man sandelig ikke nærmet sig hinanden. Jeg siger, at den Politik, som en Del ærede Medlemmer — og jeg blandt dem — har fulgt siden 1887, er en Forhandlingspolitik under grundlovmæssige Former, det var Forhandlingspolitik, som vi havde Lejlighed til at prøve i 2—3 Aar, og som jo gav adskillige smaa Resultater, men jeg maa rigtignok sige, at det Arbejde, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og det ærede Medlem fra Møen omtaler, det kender jeg i alt Fald for mit Bedkommende ikke noget til. Jeg har ikke set noget paa det Omraade, hvis det er sket, saa maa det være sket i Krogene. Derfor siger jeg: Naar der holdes Fællesudvalg paa den Maaade, at der nok holdes en hel Række Møder, men der ingenting forhandles deri, er det saa aaben og ærlig Forhandling? De, der have forlangt fra dette Ting's Side, at vi skulde have et Fællesudvalg — og som sige: Det vi skulle have, er aaben og ærlig Forhandling, vil jeg dog nok spørge: Er det aaben og ærlig Forhandling, at vi sidde sammen i et